

Mă numesc Charlie Joe Jackson și urăsc să citesc. Dacă citiți cartea asta, înseamnă că și voi urâți să citiți.

De fapt, sunt sigur că faceți tot ce puteți ca să evitați cititul, iar faptul că acum țineți în mână o carte e destul de șocant.

Știu exact ce simțiți: și eu sunt ca voi.

Nu uitați: nu sunteți singuri. O să trecem prin asta împreună.

Această carte este un ghid pentru cei ca noi.

Ea are două scopuri.

Primul, să le arate oamenilor cum să scape de citit.

Și al doilea, să fie o carte drăguță și simplă, numai bună pentru ocaziile nefericite când nu puteți evita și sunteți obligați să citiți o carte.

Cel mai probabil, citiți cartea asta împotriva voinței voastre, iar eu vă compătimesc. De aceea, vă fac o promisiune solemnă:

Capitolele vor fi scurte. Paginile vor fi și mai scurte. Și, pe cât posibil, o să am grijă să folosesc cele mai scurte cuvinte.

O silabă. Sau mai puțin.

***

O să dau și câteva ponturi specifice despre citit – sau NE-citit – pe parcursul cărții.

Unele sunt despre cum să evitați cititul în general, strategia pe care, personal, o recomand, iar altele despre

cum să scoateți totuși ceva bun din citit, dacă sunteți absolut nevoiți să citiți o carte. Poate fi surprinzător de greu – să evitați citirea unei cărți, la un moment dat, în viață chiar și în școala generală, după cum se pare. Veți înțelege mai mult pe măsură ce „povestea noastră va începe să se depene“. (Unul dintre prietenii mei cititori de cărți, Jake Katz, a folosit odată această expresie în timp ce povestea despre referatul pe care îl scria. Mi-a devenit ceva mai puțin prieten în momentul acela.)

Ponturile lui Charlie Joe

Pontul numărul 1

DACĂ TREBUIE NEAPĂRAT SĂ CITIȚI O CARTE, ASIGURAȚI-VĂ CĂ ARE CAPITOLE SCURTE.

Acest prim pont e destul de ușor de înțeles. Ia gândiți-vă: dacă mama sau tata vă zic să citiți trei capitole înainte să vă culcați, n-ați prefera mai degrabă ca acestea să aibă câte o pagină în loc de zece? N-ați prefera să citiți trei pagini în loc de treizeci? Astfel, citești cu douăzeci și șapte de pagini mai puțin, dar poți să zici: „Știi ceva? Mi-am citit cele trei capitole.”

Credeți-mă, n-or să se prindă niciodată.

Urăsc să citec de când mă știu.

Nu mă deranja pe vremea când eram mic și îmi citea mama. Atunci îmi plăcea pentru că puteam să stau treaz până mai târziu și, uneori, ea chiar adormea pe patul meu, lucru care, trebuie să recunosc, îmi plăcea pe-atunci.

Dar apoi, când am mai crescut puțin, ea a început să-mi zică:

— OK, acum citește singur restul capitolului, iar asta era ceva inacceptabil.

Așa că plângeam, iar ea îmi citea mai departe.

(Apropo, cu ocazia asta, am învățat să plâng la comandă. E o abilitate folositoare. Am observat că fetelor le place foarte mult când un tip devine lacrimogen la un moment dat – ca în filmele în care eroul face un sacrificiu suprem pentru singura și unica lui dragoste, de exemplu, pentru că asta înseamnă că e sensibil sau ceva de genul ăsta, iar fetelor se pare că le place. Personal, prefer filmele de acțiune, unde cineva aruncă ceva în aer, sau comedii în care un grăsan se îndrăgostește de o tipă care e salvamar și care nu știe altă limbă decât franceza. Sunt mai pe gustul meu.)

Oricum, chestia cu plânsul în fața mamei ca să nu fiu nevoit să citesc singur a funcționat perfect până pe la vreo zece ani.

Iată-mă deci în școala generală, mândru să spun că urăsc în continuare să citesc.

Și asta a declanșat toată nebunia.

Totul a început când mi s-a spus să citesc cartea *Pactul lui Billy* pentru ora de engleză. E despre un puști, Billy, și despre pactul pe care-l face cu diavolul, ca să-l ajute să dea o lovitură imparabilă la meciul din campionat. Dar aflăm că diavolul nu e, de fapt, decât un tip angajat de tatăl lui Billy să se prefacă că e Diavolul, pentru că tatăl lui Billy are impresia că dacă Billy crede că a făcut un pact cu diavolul ca să dea o lovitură imparabilă, atunci Billy o să aibă suficientă încredere încât chiar să dea o lovitură imparabilă.

Povestea nu e așa complicată cum am făcut-o eu să sune. Conform profesoarei mele, doamna Ferrell, cartea e, chipurile, foarte bună. Și presupun că are un mesaj de genul „nu trebuie decât să crezi în tine și atunci vor crede și ceilalți“, unul dintre acele mesaje pe care adulții ar vrea să le transmită tot timpul copiilor.

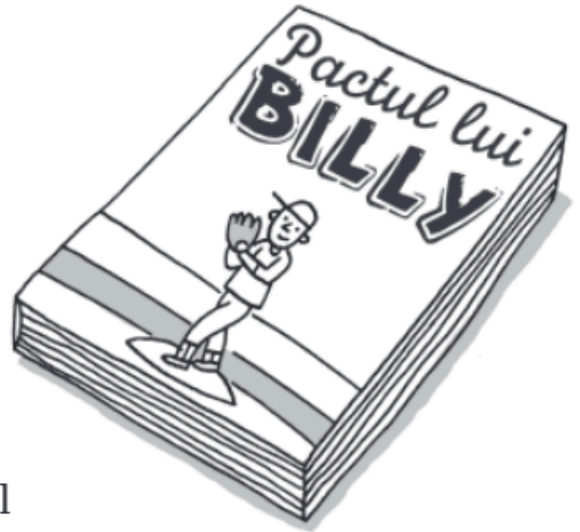
Oricum, așa cum spuneam, aici au început necazurile mele.

***

Am făcut ce fac eu de obicei. Am citit ce scria pe spatele cărții, pe clapele copertei, primul capitol și ultimul capitol.

După care m-am așezat la prânz lângă prietenul meu Timmy McGibney.

Timp de aproximativ doi ani, Timmy și cu mine am avut un fel de „înțelegere“. Eu îi cumpăram o înghețată sendviș, iar el îmi povestea tot ce scrie în restul cărții. Câștigul era reciproc, iată una dintre acele expresii ciudate pe care părinții mei le folosesc tot timpul.

Sigur, mi-am închipuit că o să procedăm ca de obicei, conform înțelegerii.

— Deci, Timmy, i-am zis, înmânându-i înghețata sendviș, *Pactul lui Billy* e o carte foarte bună.

— Și tu de unde știi? m-a întrebat el.

Mereu mă întreba asta. Era schimbul nostru obișnuit de replici.

— Păi, începutul și sfârșitul au fost foarte bune.

— Asta așa e, a zis Timmy.

Se juca cu bățul de lacrosse. Lacrosse era singurul lucru pe care-l iubea mai mult decât înghețata sendviș.

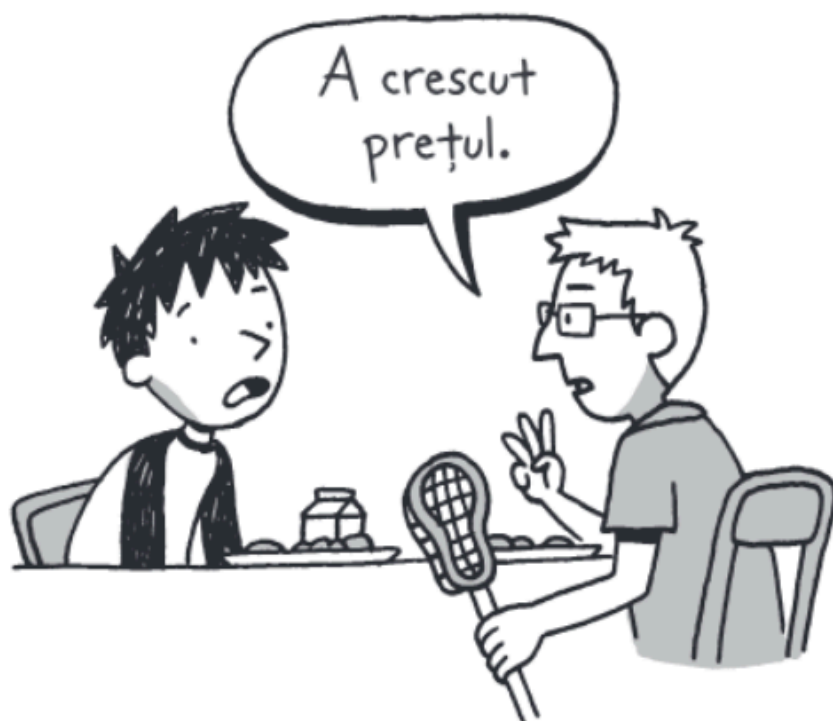
— Se fac echipele în curând, i-am zis, arătând spre băț.

— Aha, mi-a răspuns.

Am așteptat să mai spună și altceva, dar n-a mai zis nimic. Asta era ciudat. De obicei era în stare să vorbească despre lacrosse ore în șir.

Timmy și-a înfulecat înghețata sendviș și apoi a început să se uite la a mea.

— Mi-e foarte foame azi, a zis el. Foarte, foarte foame.

Brusc, am avut o presimțire tare neplăcută.

— Cum adică „foarte, foarte foame“?

— Adică mi-e atât de foame, încât aș putea mânca două înghețate sendviș, a zis Timmy. Ba poate chiar și trei.

L-am privit neîncrezător. Înțelegerea noastră data de aproape un an. Îi dădusem suficientă înghețată cât să-și poată deschide propria fermă de lapte. Și-acum, din senin, îmi servește chestia asta!

M-am uitat în jur. Am verificat dacă am bani în buzunar. Mi-am cântărit opțiunile. Apoi am făcut singurul lucru pe care-l puteam face.

I-am cumpărat încă o înghețată sendviș.

* * *

După prânz, m-am dus la bibliotecă și am căutat în dicționar cuvântul „șantaj“, ca să fiu sigur că înțeleg exact ce se întâmplă.

Bibliotecara, domnișoara Reedy, era o veche prietenă de-a mea, deși reprezenta tot ce poate fi mai rău pe lume. Pe vremuri, era bibliotecară la școala primară unde învățam, și a încercat tot ce i-a stat în putere ca să mă facă să citesc. Odată, în clasa I, m-a pus să mă așez și să ascult un cântec numit *Înșfacă o carte și fugi*, numai și numai despre plăcerile cititului. Unul dintre versuri era așa: „Cuibărește-te în pat, ziua s-a cam terminat. Singur, zici? Ba nu, îți spun! Cartea e un prieten bun.“

N-am iertat-o niciodată cu adevărat.

Inutil să mai zic, m-a luat rău peste picior când am intrat.

— Charlie Joe, zice, ai greșit cumva ușa?

Am început să râd. (Întotdeauna e bine să râzi la glumele unui adult, indiferent dacă sunt bune sau nu.)

— Vreau doar să caut un cuvânt în dicționar, am răspuns, încercând să vorbesc cât mai puțin, ca să pot să-mi fac treaba și apoi să-mi iau tălpășița.

Domnișoara Reedy s-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul.

— Nu te teme, Charlie Joe, secretul tău e în siguranță, a zis.

Tocmai m-am uitat la capitolul din urmă și mi-am dat seama că e mult prea lung. N-am ținut seama de pontul 1 din Lista lui Charlie!

Îmi cer scuze. N-o să se mai întâmple.

Ponturile lui Charlie Joe

Pontul numărul 2

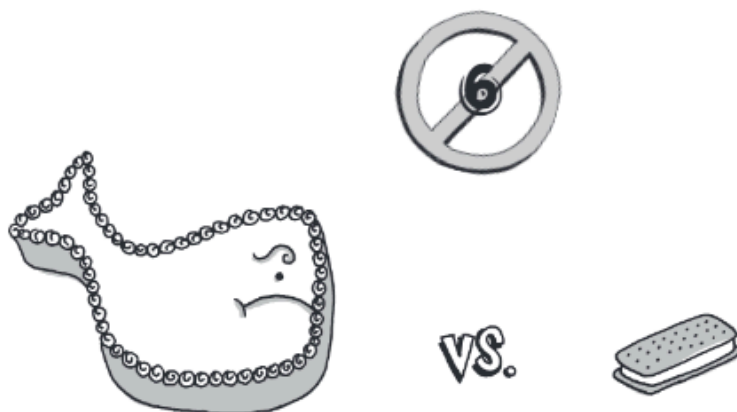
NU CITIȚI NICIODATĂ O CARTE SCRISĂ DE CINEVA AL CĂRUI NUME NU-L PUTEȚI PRONUNȚA.

Să fim sinceri: cel mai probabil n-ați fi citit cartea asta dacă s-ar fi numit „Cum să faci să nu citești de Venedick + Stokierwski”.

Și sigur nici eu n-aș fi scris-o.

Ce vreau să zic e că, în cazul în care trebuie neapărat să citiți, asigurați-vă că nimic din ce e pe copertă nu vă sperie. Începând de la numele autorului. Acesta trebuie să fie prietenos cu cititorul.

Ca Charlie Joe Jackson, de exemplu.

Când m-am întors de la școală în ziua aceea, încă eram deranjat de manifestarea de putere a lui Timmy. Două înghețate sendviș! Ce-o să urmeze, un tort întreg de înghețată?

Mi-am aruncat ghiozdanul cel ridicol de greu – că tot veni vorba, ar trebui să existe o lege care să interzică ghiozdanele ridicol de grele – și mi-am pregătit un castron cu cereale.

Apoi m-am gândit ce opțiuni am:

1. să-mi fac temele, lucru care implică cititul sau
2. să mă joc cu câinii.

Nu a fost o alegere grea.

Avem doi câini: Moose și Coco. Amândoi sunt corciturii de labrador. I-am salvat de la hingheri.

Ei au o viață minunată: mănâncă, dorm, se joacă și nu trebuie niciodată să citească.

Sunt sigur că n-o să vă surprindă dacă vă spun că uneori îi invidiez.

După ce le-am aruncat mingea de aproximativ 4 386 de ori, am reușit să uit de Timmy McGibney și de înghețatele lui.

Pentru moment...

Ponturile lui Charlie Joe

Pontul numărul 3

EXISTĂ ÎNTOTDEAUNA MODALITĂȚI DE A SCĂPA DE CITIT.

Iată o listă scurtă:

1. Dormiți.
2. Faceți curat în cameră.
3. Prefaceți-vă că faceți curat în cameră.
4. Duceți-vă pe-afară. Părinților le place la nebunie să vă duceți pe-afară.
5. Exersați la un instrument. Chiar dacă nu știți să cântați la el. Părinților le place când cântați la un instrument, fără să vă bată ei la cap să o faceți.
6. Mâncați (preferata mea).
7. Dați-i câinelui să mănânce cartea.
8. Curățați ce a vomitat câinele.
9. Fugiți de-acasă (doar în cazuri extreme).
10. Prefaceți-vă că aveți un episod de nebunie temporară.

— **Deci ai de gând să-mi spui** ce era la mijlocul cărții sau nu?

Se întâmpla a doua zi, în timp ce-l urmăream pe Timmy prin cantină, cu bățul lui de lacrosse. Tot nu voia să-mi povestească *Pactul lui Billy* și începeam să intru în panică. Îi adusesem două înghețate sendviș, o felie de pizza și trei cutii de lapte cu cacao, dar degeaba.

Deodată, mi-am dat seama că nu mâncare gratis vrea el. Altceva îl preocupa pe Timmy și trebuia să aflu ce este.

Viitorul meu de necititor depindea de asta.

Primul lucru pe care trebuia să-l fac era s-o găsec pe Katie Friedman, care fusese prietena mea cea mai bună de la grădiniță și până în clasa a patra, când mi-am dat seama că n-ai voie să ai o fată pe post de cel mai bun prieten.

Dar cu toate că practic nu mai eram cei mai buni prieteni, încă îi mai spuneam totul, iar în vremuri de criză, tot la ea mă duceam să-mi rezolve problemele. Mi-am dat seama că, în ce privește simțitul și gânditul, fetele știu să abordeze lucrurile mai bine decât băieții.

Parcă le pasă mai mult. Sau poate că pur și simplu nu le e așa teamă s-o recunoască.

Iar lui Katie Friedman îi pasă mai mult decât oricui. Înțelege ce-i spui, și probabil că înțelege despre ce e vorba mai bine decât tine.

Cred că s-ar putea spune că „citește printre rânduri“, expresie care se vrea un compliment, chiar dacă îl are pe „a citi“ printre rânduri.

Dar nu vreau să zic că sunt îndrăgostit de ea sau ceva. Nu sunt. Cum spuneam, suntem doar cei mai buni prieteni – sau am fi, dacă am avea voie.

Oricum, am găsit-o acolo unde e ea de obicei, retrasă în colțul din stânga al cantinei, lângă automate, scriindu-le mesaje fetelor de lângă ea. (În clasă, n-ai voie să scrii mesaje, dar în pauză și la prânz toată lumea reușește să scrie câteva pe furiș.)

Am chemat-o discret. Și-a pus telefonul deoparte și m-a urmat după colț.

— Care-i treaba?

Katie era singura care știa despre înțelegerea pe care o aveam cu Timmy. (Ea era o cititoare înrăită și îmi tot spunea că sunt un fraier pentru că urăsc cărțile, dar îmi aprecia creativitatea.) Am pus-o repede la curent cu ce se întâmplase, și i-am povestit cum, dintr-un motiv sau altul, toate înghețatele sendviș din lume nu aveau să-l mai facă pe Timmy să-mi povestească acțiunea din cartea aia nenorocită.

Katie m-a privit. Apoi a început să râdă.

Am rămas șocat.

— Ce? CE???

Ea a dat din cap.

— Ești atât de naiv. De ce sunt băieții atât de naivi? De ce nu observă niciodată ce se întâmplă cu adevărat în jurul lor? E deja destul de rău că nu vrei să citești, Charlie Joe. Dar ți-ar cădea nasul dacă te-ai duce din când în când la câte un film în care se întâmplă și ceva cu adevărat important, nu doar povestea de dragoste a unui grăsan pentru o femeie salvamar superbă, care nu vorbește decât franceză? (Mă cunoștea destul de bine.) Ai putea să înveți și tu puțină psihologie. (Katie hotărâse de curând că vrea să se facă psiholog, ca părinții ei.)

Tare mai voiam să-mi treacă prin minte ceva inteligent și impresionant din punct de vedere psihologic, cu care să-i răspund.

Dar tot ce mi-a venit a fost:

— Grăsanii care se îndrăgostesc de femei salvamar superbe care nu vorbesc decât franceza sunt amuzanți.

Katie a zâmbit. Unul dintre lucrurile care-mi plăceau cel mai mult la ea era că de câte ori se întâmpla să țipe la mine, se simțea foarte vinovată imediat după aceea. Și de data asta, s-a simțit suficient de vinovată cât să-mi dea informația pentru care venisem la ea.

— Problema nu e Timmy. Problema e Eliza.